

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Cdo/107/2019
Identifikačné číslo spisu: 1113206900
Dátum vydania rozhodnutia: 25.09.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Ján Šikuta
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1113206900.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu A. bývajúceho v A., proti žalovanému Sociálnej poisťovni, so sídlom v Bratislave, Ulica 29. augusta č. 8 a 10, o neplatnosť výpovede a dohody o skončení pracovného pomeru a iné, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 8 Cpr 3/2013, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 13. decembra 2017, sp. zn. 4 CoPr 10/2017, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 26. januára 2016 č. k. 8 Cpr 3/2013-381 žalobu žalobcu zamietol. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol návrh žalobcu, ktorou sa tento domáhal určenia, že výpoveď z pracovného pomeru z 19. decembra 2012 a dohoda o skončení pracovného pomeru z 19. decembra 2012 sú neplatné, že pracovný pomer žalobcu u žalovaného naďalej trvá, a uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi náhradu mzdy v sume jeho priemerného zárobku vo výške 1.184,72 Eur brutto odo dňa 18. januára 2013, kedy žalobca oznámil žalovanému, že trvá na ďalšom zamestnávaní až do času, kým mu žalovaný umožní pokračovať v práci spolu s úrokmi z omeškania z tejto sumy vo výške 8,5 % ročne. Žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Z vykonaného dokazovania ustálil, že žalobca uzatvoril so žalovaným pracovnú zmluvu dňa 26. augusta 2011 a na jej základe pracoval od 1. septembra 2011 u žalovaného na pracovnom mieste ako právnik. Pracovný pomer bol dohodnutý na neurčitý čas na pozícii v kancelárii riaditeľa pobočky. Od 1. decembra 2012 bola poverená vedením kancelárie O.. Rozhodnutím riaditeľa Sociálnej poisťovne, pobočka D. o určení počtu zamestnancov v Sociálnej poisťovni, pobočke D., č. XXXXX-X/XXXX-. zo dňa 5. decembra 2012 vydaným za účelom racionalizácie pracovných činností s cieľom zabezpečiť efektívnosť práce sa s účinnosťou od 1. januára 2013 v Sociálnej poisťovni, pobočke D., znížil počet zamestnancov v kancelárii riaditeľa pobočky o jedného zamestnanca z 10 na 9, a súčasne sa zvýšil počet zamestnancov v oddelení poistenia v nezamestnanosti a garančného poistenia o jedného zamestnanca z 6

na 7. Rozhodnutie rešpektovalo rozhodnutie generálneho riaditeľa Sociálnej poisťovne č. I. zo dňa 31. januára 2012 o znížení počtu zamestnancov v pobočkách Sociálnej poisťovne o 166 zamestnancov z evidenčného počtu 3788 zamestnancov k 1.1.2012, ktorým bol pobočke D. s účinnosťou určený záväzný limit evidenčného počtu zamestnancov 69. Súd prvej inštancie vzhľadom na vykonané dokazovanie dospel k záveru, že pracovný pomer žalobcu u žalovaného skončil dohodou o skončení pracovného pomeru uzatvorenou dňa 19. decembra 2012, a nie výpoveďou z pracovného pomeru zo dňa 19. decembra 2012, tak ako to uvádzal žalobca. Mal za to, že celý proces vzniku dohody o skončení pracovného pomeru, ako právneho úkonu t. j. pohovor dňa 19. decembra 2012, prebehol v súlade so Zákonníkom práce i Občianskym zákonníkom. Námietky žalobcu, že išlo o ponuku neadekvátneho miesta, spochybnenie rozhodnutia riaditeľky pobočky o organizačnej zmene z 5. decembra 2012 a následné jej rozhodnutie o nadbytočnosti žalobcu, neoprávnenosť riaditeľky pobočky prijať rozhodnutie o organizačnej zmene, simulovanie a určenie jeho nadbytočnosti ako dôsledok jeho diskriminácie a bossingu, sa podľa názoru súdu prvej inštancie dotýkajú posúdenia platnosti, resp. neplatnosti dôvodu, pre ktorý bola dohoda o skončení pracovného pomeru uzatvorená, a nie samotnej dohody. Preto keď ku skončeniu pracovného pomeru žalobcu došlo dohodou o skončení pracovného pomeru zo dňa 19. decembra 2012, považoval tieto námietky za irelevantné, a týmito sa ani nezaoberal. Prípadné právne vyhodnotenie týchto námietok žalobcu by ani nemalo žiadny právny dopad na platnosť napádanej dohody o skončení pracovného pomeru. Prípadné skonštatovanie súdu o neplatnosti niektorej z namietaných skutočností by podľa neho nemalo za následok automaticky i neplatnosť celej dohody, pretože tieto námietky sa nedotýkajú platnosti alebo neplatnosti samotného právneho úkonu, dohody, ale dôvodu, uvedeného v samotnej dohode. Dospel k záveru, že pracovný pomer žalobcu sa skončil na základe dohody o skončení pracovného pomeru uzatvorenej podľa § 60 Zákonníka práce (ďalej len „ZP“), skončil na základe subjektívnej právnej skutočnosti. Dohoda o skončení pracovného pomeru je dvojstranný právny úkon, ktorého dôsledkom je skončenie pracovného pomeru žalobcu. Ide o všeobecný spôsob skončenia pracovného pomeru, ktorý musí mať podľa ZP osobitné náležitosti, a to že musí byť písomná (inak je neplatná), musí obsahovať vyjadrenie vôle oboch účastníkov rozviazať pracovný pomer dohodou, musí obsahovať určenie dňa, kedy sa pracovný pomer končí, uvedenie dôvodu. Po preskúmaní predmetnej dohody bol toho názoru, že dohoda spĺňa všetky tieto zákonom stanovené podstatné objektívne náležitosti, ktorých absencia by mala za následok neplatnosť dohody. Počas konania žalobca podľa neho nepreukázal, ani svojimi tvrdeniami, ani dôkazmi, že by vyjadrenie jeho vôle nesmerovalo k rozviazaniu pracovného pomeru. Pokiaľ žalobca namietal, že nepodpísal dohodu slobodne, dobrovoľne, podpísal ju ako dôsledok jeho diskriminácie a bossingu, pod psychickým tlakom, mal za to, že pri dohode o skončení pracovného pomeru bola vôľa žalobcu uzatvoriť dohodu o skončení pracovného pomeru vážna, slobodná (nedostatok slobodnej vôle - konanie žalobcu pri podpise dohody nebolo pod nedovoleným nátlakom, psychickým donútením zo strany zamestnancov žalovaného), bez omylu. Žalobca nepreukázal, že by bol dohodu o skončení pracovného pomeru podpísal pod psychickým tlakom z celej situácie, z predchádzajúceho správania sa riaditeľky pobočky, že zamestnanci žalovaného na neho svojim nepriateľským správaním vyvíjali psychický tlak a tieto skutočnosti nezistil ani na základe vykonaného dokazovania. Dospel k záveru, že pri uzatvorení dohody o skončení pracovného pomeru boli dodržané všetky osobitné, i všeobecné náležitosti tohto právneho úkonu, a dohodu o skončení pracovného pomeru žalobcu vyhodnotil za platnú. Keďže žalobu v časti neplatnosti výpovede z pracovného pomeru, dohody o skončení pracovného pomeru ako právne nedôvodnú zamietol, následne zamietol ako nedôvodné aj ďalšie časti žaloby, ktoré nadväzovali na zamietnutý prvý petit -určenie, že pracovný pomer žalobcu neskončil a naďalej trvá, a nárok na mzdové nároky v súvislosti s neplatnosťou skončenia pracovného pomeru. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) a v konaní úspešnému žalovanému nepriznal náhradu trov konania, keďže si ich náhradu neuplatnil a ani mu žiadne trov nevznikli.

2. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 13. decembra 2017, sp. zn. 4 CoPr 10/2017 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Aj odvolací súd dospel k záveru, že počas doručovania výpovede žalobcovi dňa 19. decembra 2012, žalobca toho istého dňa uzavrel so žalovaným dohodu o skončení pracovného pomeru, a preto bolo potrebné sa zaoberať predovšetkým platnosťou uzavretia tejto dohody

o skončení pracovného pomeru, na základe ktorej mal skončiť pracovný pomer dňom 31. decembra 2012 pred uplynutím výpovednej lehoty. Žalobca namietal neplatnosť dohody o skončení pracovného pomeru pre nedostatok dôvodu organizačnej zmeny a jeho následnej nadbytočnosti uvedeného v dohode, údajný rozpor s dobrými mravmi a okolnosti, za akých došlo k uzavretiu tejto dohody. V zmysle § 60 ods. 1 ZP, ak sa zamestnávateľ a zamestnanec dohodnú na skončení pracovného pomeru, pracovný pomer sa skončí dohodnutým dňom. Podstatná z tohto hľadiska je vôľa ukončiť pracovný pomer dohodou a to z dôvodu organizačných zmien (§ 60 ods. 2 ZP) a tomu nadväzujúca povinnosť druhej strany takýto návrh na uzavretie dohody o skončení pracovného pomeru v zmysle § 76 ods. 2 veta druhá ZP prijať. Odvolací súd bol názoru, že žalobca bol znalý situácie, pre ktorú sa mal stať u žalovaného nadbytočným, ako vyplynulo z jeho samotných vyjadrení a mal dostatočný časový priestor na zváženie, či pracovný pomer skončí dohodou alebo výpoveďou, aj keď k uzavretiu dohody došlo po doručení mu výpovede dňa 19. decembra 2012 podľa § 63 ods. 1 písm. b/ ZP a po prevzatí výpovede, v ten istý deň, bola žalobcovi ponúknutá možnosť uzatvoriť dohodu o skončení pracovného pomeru podľa § 60 ZP z dôvodu nadbytočnosti s tým, že jeho pracovný pomer sa skončí dňa 31. decembra 2012 a bude mať nárok na odstupné vo výške štvornásobku jeho priemerného mesačného zárobku. Predtým mu bolo ponúknuté iné pracovné miesto, ktoré odmietol. Žalobca ako právnik u žalovaného musel vedieť posúdiť okolnosti, za ktorých sa mal stať nadbytočným ešte pred uzavretím dohody o skončení pracovného pomeru, ako aj následky jej podpísania dohody o skončení pracovného pomeru. V konaní nebolo preukázané, že by žalobca urobil tento právny úkon na základe nedostatku slobody vôle a teda, že v danom prípade by boli splnené podmienky neplatnosti právneho úkonu. Dohodu považoval za neplatný právny úkon až po určitom čase, keď žalobu podal na súd dňa 27. februára 2013. V predmetnom spore tak bolo podstatné, že nebola preukázaná neplatnosť dohody o skončení pracovného pomeru uzavretej medzi žalobcom a žalovaným. Všetky námietky žalobcu, že išlo o ponuku neadekvátneho miesta, spochybnenie rozhodnutia riaditeľky pobočky o organizačnej zmene zo dňa 5. decembra 2012 a následné jej rozhodnutie o nadbytočnosti žalobcu, neoprávnenosť riaditeľky pobočky prijať rozhodnutie o organizačnej zmene, simulovanie a určenie jeho nadbytočnosti a ďalšie, boli v danom prípade preto právne irelevantné. Zároveň nebolo preukázané, že by bol na žalobcu vykonávaný akýkoľvek nátlak a k uzavretiu tejto dohody došlo na základe jeho slobodnej a skutočnej vôle skončiť pracovný pomer u žalovaného, čím si zvolil pre neho vhodnú alternatívu. Závery, ku ktorým dospel súd prvej inštancie, nemožno označiť za svojvoľné, nedostatočné a zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) potvrdil. Žiadosti žalobcu o pripustenie dovolania ohľadom prípustnosti dôkazu zvukovou nahrávkou, vyhotovenou bez súhlasu dotknutej osoby nepripustil, nakoľko nejde o otázku, ktorej rozhodnutie by bolo po právnej stránke zásadného významu, nakoľko predmetom sporu nie je otázka prípustnosti dôkazu zvukovou nahrávkou získanou bez súhlasu dotknutých osôb, a neboli splnené podmienky pre pripustenie dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 CSP a žalovanému, ktorý mal úspech v odvolacom konaní, ich náhradu nepriznal, pretože mu nevznikli.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca, ktorého prípustnosť a dôvodnosť videl v tom, že súdy nesprávnym procesným postupom mu znemožnili, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP), ako aj v tom, že rozsudok spočíva v nesprávnom právnom posúdení vecí, keď rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej právomoci súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP). Dôvodil, že súd vôbec nepripustil dôkaz vypočutím zvukového záznamu z porady v kancelárii riaditeľa pobočky žalovaného v Komárne, keď riaditeľka pobočky oznámila, že žalobca je údajne nadbytočný, hoci uviedol, že táto nahrávka obsahuje podstatné skutočnosti potvrdzujúce jeho mnohé tvrdenia. Nepripustenie tohto dôkazu súd nezdôvodnil a odňal mu tak právo konať pred súdom. V tomto smere poukázal na nálezy Ústavného súdu ČR sp. zn. II. ÚS 1774/14 z 9. decembra 2012, ďalej nálezy sp. zn. II. ÚS 2164/10 z 1.11.2011, sp. zn. I. ÚS 3512/11 z 11.11.2013, sp. zn. III. ÚS 562/12 z 24.10.2013, uznesenie sp. zn. II. ÚS 1471/14 z 26.6.2014 a uznesenie sp. zn. II. ÚS 3633/13 z 15.8.2014. Pokiaľ ide o konflikt chránených záujmov, aj keby uvedená audionahrávka obsahovala prejavy osobnej povahy NV, ktorý si nebol vedomý, že by bol nahrávaný, preváži v

prejednávanej veci ochrana práva sťažovateľa na spravodlivý proces zaručeného čl. 36 ods. 1 Listiny. Za bežných okolností je svojvoľné nahrávanie súkromných rozhovorov bez vedomia ich účastníkov hrubým zásahom do ich súkromia. Úplne odlišne je však potrebné posudzovať prípady, keď je tajné obstaranie audiozáznamu rozhovoru súčasťou obrany obete trestného činu proti páchatelovi, alebo ak ide o spôsob dosiahnutia právnej ochrany pre výrazne slabšiu stranu významného občianskoprávného a najmä pracovnoprávného sporu. Zásah do práva na súkromie osoby, ktorej hovorený prejav je zaznamenaný, je tu plne ospravedlniteľný záujmom na ochrane slabšej strany právneho vzťahu, ktorej hrozí závažná ujma, vrátane napr. straty zamestnania. Všeobecné súdy postupom, keď nepripustili ako dôkaz sťažovateľom navrhovanú audionahrávku rozhovoru medzi sťažovateľom a členom zahraničného vedenia vedľajšieho účastníka, spôsobilú celkom zásadne ovplyvniť skutkové zistenia v prejednávanej veci, prispieť k objasneniu skutočného dôvodu výpovede z pracovného pomeru, bez oprávneného dôvodu uprednostnili právo na ochranu osobnosti tejto nahrávanej osoby, do ktorého bolo navyše v danom prípade zasiahnuté len nepatrnou mierou. Poukázal na čl. 3 ods. 1 CSP, podľa ktorého každé ustanovenie tohto zákona je potrebné vykladať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, verejným poriadkom, princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, s medzinárodnoprávnymi záväzkami Slovenskej republiky, ktoré majú prednosť pred zákonom, judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie, a to s trvalým zreteľom na hodnoty, ktoré sú nimi chránené. Tiež poukázal na čl. 16 ods. 2 CSP, podľa ktorého súd pri prejednávaní a rozhodovaní veci nezohľadňuje skutočnosti a dôkazy, ktoré boli získané v rozpore so zákonom, ibaže vykonanie dôkazu získaného v rozpore so zákonom je odôvodnené uplatnením čl. 3 ods. 1, ako aj na ďalšie ustanovenia CSP. Domnieva sa, že otázka prípustnosti zvukovej nahrávky ako dôkazného prostriedku je právnou otázkou, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, zároveň mu je jasné, že predmetom sporu nie je otázka prípustnosti dôkazu zvukovou nahrávkou, ale vyriešenie tejto otázky je veľmi dôležité z hľadiska dokazovania v danom konaní. Podľa § 319 CSP súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré zamestnanec nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz; na tento účel je zamestnávateľ povinný poskytnúť súčinnosť, ak to možno od neho spravodlivo žiadať. Položil otázku, či možno za súladné so súhrnom noriem považovať takú dohodu o skončení pracovného pomeru, ktorá ako dôvod skončenia pracovného pomeru uvádza nepravdivé tvrdenie. Patrí medzi normy zdieľané rozhodujúcou časťou spoločnosti taká norma, že zamestnávateľ nesmie v dohode o skončení pracovného pomeru uviesť nadbytočnosť zamestnanca, ak ide iba o zastieranie skutočného dôvodu skončenia pracovného pomeru a dochádza tak k neoprávnenému vyplateniu štvormesačného odstupného pre žalobcu z prostriedkov správneho fondu Sociálnej poisťovne, ktorý sa tvorí v zásade z odvodov z miezd pracujúcej spoločnosti. Požiadavku posúdenia podstatných právnych argumentov strán a požiadavku presvedčivosti obsahuje § 220 ods. 2 CSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie, obsiahnutého v základnom práve na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (napr. III. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 260/06, III. ÚS 153/07). Poukázal tiež na to, že kompetencia riaditeľa pobočky žalovaného na rozhodnutie o organizačných zmenách zo zákona o sociálnom poistení, ani z interných predpisov Sociálnej poisťovne nevyplýva. Riaditeľ pobočky žalovaného nie je štatutárnym orgánom, a z toho, že riadi pobočku, ešte nevyplýva, že má kompetenciu vykonávať organizačné zmeny v pobočke. Rozhodnutie riaditeľky nemá relevantný právny podklad, na jeho vydanie riaditeľka pobočky žalovaného v Komárne nebola oprávnená, takáto pôsobnosť bola na ňu generálnym riaditeľom žalovaného delegovaná iba do 30. novembra 2013, teda takúto pôsobnosť v čase vydania rozhodnutia riaditeľky už nemala. Záverom navrhol, aby dovolací súd rozsudky súdov oboch inštancií zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

4. Žalovaný navrhol dovolanie ako nedôvodné zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana s vysokoškolským právnickým vzdelaním druhého stupňa (§ 429 ods. 2 písm. a/ CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním.

6. Dovolací súd je viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (§ 428 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

7. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, je otázkou zákonnosti a jej riešenie patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu (napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012, 1 Cdo 18/2018, 3 Cdo 42/2017, 5 Cdo 87/2017, 8 Cdo 99/2017).

8. Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov civilného procesu osobitné postavenie. Na rozdiel od odvolania ako riadneho opravného prostriedku, ktorým možno napadnúť ešte neprávoplatné rozhodnutie, ide v prípade dovolania o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť. Právna úprava vychádza z tejto mimoriadnej povahy dovolania a v nadväznosti na to aj upravuje podmienky, za ktorých je dovolanie prípustné. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach túto osobitosť a mimoriadnosť dovolania často vysvetľuje konštatovaním, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 109/2018, 2 Cdo 165/2017, 3 Cdo 14/2017, 4 Cdo 157/2017, 5 Cdo 155/2016, 6 Cdo 107/2012 a 8 Cdo 67/2017).

9. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

10. Mimoriadnej povahy dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, len ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie úspešne napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

11. V danom prípade žalobca podľa obsahu dovolania (§ 124 ods. 1 CSP) uplatnil dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dôvodil najmä, že súd vôbec nepripustil dôkaz vypočutím zvukového záznamu z porady v kancelárii riaditeľa pobočky žalovaného v D., keď riaditeľka pobočky oznámila, že žalobca je údajne nadbytočný, hoci uviedol, že táto nahrávka obsahuje podstatné skutočnosti potvrdzujúce jeho mnohé tvrdenia. Nepripustenie tohto dôkazu súd nezdôvodnil a odňal mu tak právo konať pred súdom. Namietal tiež, že súd jasne a výstižne nevysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a že odôvodnenie súdneho

rozhodnutia jasne a zrozumiteľne nedáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Tiež poukázal na to, že rozhodnutie riaditeľky nemá relevantný právny podklad, na jeho vydanie. Riaditeľka pobočky žalovaného v D. nebola oprávnená, takáto pôsobnosť bola na ňu generálnym riaditeľom žalovaného delegovaná iba do 30. novembra 2013, teda takúto pôsobnosť v čase vydania rozhodnutia riaditeľky už nemala.

12. K dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f/ CSP dovolací súd uvádza nasledovné. Pokiaľ ide o prípustnosť dovolania žalobcu podľa § 420 písm. f/ CSP, dovolací súd uvádza, že znakmi vady zmätočnosti konania podľa tohto ustanovenia sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

13. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentami a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Súd sa z tohto dôvodu nemusí v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberať úplne všetkými dôvodmi a argumentami procesných strán; postačujúcim je, ak z odôvodnenia rozhodnutia sú zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (viď tiež II. ÚS 76/07).

14. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia bola už dávnejšou judikatúrou najvyššieho súdu považovaná za inú procesnú vadu než je zmätočnosť, ktorá prípustnosť dovolania nezakladá (porovnaj R 111/1998). K uvedenej námietke nepreskúmateľnosti a nedostatku v odôvodnení rozhodnutí súdov nižšej inštalácie, dovolací súd odkazuje na stanovisko, ktoré prijalo občianskoprávne kolégium najvyššieho súdu ešte za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku dňa 3. decembra 2015 a je publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Od tohto stanoviska dovolací súd aj za účinnosti CSP (§ 420 písm. f/ CSP) nevidí dôvod sa odkloniť.

15. Pod pojmom „procesný postup“ sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci, to, ako súd viedol spor, znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 217/2018, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu.

16. Pokiaľ ide o odňatie možnosti konať pred súdom, „Nevykonanie dôkazov navrhnutých účastníkom nie je postupom, ktorým súd odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom“ R 37/1993. „Ak súd v priebehu konania nevykoná všetky dôkazy navrhované účastníkmi, resp. vykoná iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm. f/ OSP nie je prípustné, lebo nemožno to považovať za odňatie možnosti konať pred súdom a za znemožnenie uplatnenia procesných práv, ktoré účastníci mohli uplatniť a boli v dôsledku nesprávneho postupu súdu z nich vylúčení“ R 125/1999.

17. Dovoláním napádaný rozsudok podľa názoru dovolacieho súdu uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokúvanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i právne predpisy a úvahy, z ktorých odvolací súd vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení.

18. Súd prvej inštalácie vykonal primerané a dostatočné dokazovanie výsluchom žalobcu, svedkyne U.,

riaditeľa pobočky, svedkyne O., poverenej vedením kancelárie riaditeľa pobočky, svedka U., vedúceho oddelenia, oboznámil sa s viacerými listinami, založenými v spise a predloženými stranami sporu.

19. Treba mať na pamäti tiež to, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci, rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. V danom prípade ale odvolací súd aj vysvetlil ďalšie svoje úvahy, prečo považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie za správne.

20. Ani za účinnosti CSP nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu prípadne spočíva na nesprávnych právnych záveroch (porovnaj najmä judikáty R 54/2012 a R 24/2017). Za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu.

21. Dôvodom, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je tiež nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. V tomto smere najvyšší súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993, R 125/1999 a R 42/1993.

22. Aj z pohľadu judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) je potrebné konštatovať, že dovolateľovi sa dostalo v konaniach pred súdmi oboch inštancií kontradiktórneho procesu. V rôznych štádiách súdneho konania mal možnosť predkladať argumenty, ktoré považoval za relevantné pre svoj prípad, bol aj verejne vypočutý pred súdmi oboch inštancií. Faktické a právne zdôvodnenie rozsudkov nižších súdov bolo primerane obsiahle. Odvolací súd sa vysporiadal ako s faktami, tak aj s právnou argumentáciou súdu nižšej inštancie, rovnako ako s návrhmi predloženými dovolateľom. Skutočnosť že nevykonaním dokazovania aj vypočutím zvukového záznamu z porady v kancelárii riaditeľa pobočky žalovaného v D., keď riaditeľka pobočky oznámila, že žalobca je údajne nadbytočný, hoci uviedol, že táto nahrávka obsahuje podstatné skutočnosti potvrdzujúce jeho mnohé tvrdenia, nespôsobuje porušenie práva na spravodlivý proces, keď skutočný stav veci dostatočne zistil vykonaním iných dôkazov. Nebolo teda možné prísť k záveru, že by sa odvolací súd nezaoberal argumentami dovolateľa (porovnaj *Bochan proti Ukraine*, č. 7577/02, § 84, 3. máj 2007), keď vypočutie zvukového záznamu z porady bolo pre posúdenie veci irelevantné, čo dovolací súd v odôvodnení vysvetlil.

23. Princíp rovnosti zbraní vyžaduje, aby strana v spore mala rozumnú možnosť prezentovať svoj prípad za rovnakých podmienok tak, aby nebola postavená do podstatne nevýhodnej situácie vo vzťahu k druhej strane sporu (*Kress proti Francúzsku*, 2001-VI, § 72, *GCH, Dombo Beheer proti Holandsku*, A 274 1993, 18 EHRR 213, § 33, *AB proti Slovensku*, 2003, *Fretté proti Francúzsku*, 2002-I., 38 EHRR 438), pričom k porušeniu ani tohto princípu v prejednávacom spore nedošlo.

24. Pokiaľ ide o kvalitu odôvodnenia, jeho jasnosť a zrozumiteľnosť, z hľadiska práv strany konania na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“). Z ustálenej judikatúry ESLP vyplýva, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, (napríklad rozsudok vo veci *García Ruiz proti Španielsku* z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, *Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I*), podľa ktorej rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany sporu bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (napr. rozsudok *Georgiadis proti Grécku* z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, *Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III*; rozsudok *Higgins a ďalší proti Francúzsku* z 19.

februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I), tiež Van de Hurk v. Holandsko, sťažnosť č. 16034/90, rozsudok z 19. apríla 1994, Ruiz Torija c. Španielsko, sťažnosť č. 18390/91, rozsudok z 9. decembra 1994, séria A, č. 303- A, s.12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko, sťažnosť č. 18064/91, rozsudok z 9. decembra 1994, séria A, č. 303).

25. Koncept spravodlivého konania vyžaduje, aby odvolací súd, ktorý sa stotožnil s dôvodmi pre svoje rozhodnutie, či už tým spôsobom, že prevzal dôvody nižšieho súdu, alebo inak, adresoval znovu v skutočnosti zásadné otázky a argumenty, ktoré mu boli v rámci odvolacieho konania predložené. (Helle proti Fínsku, 19 december 1997, § 60, Reports of Judgments and Decisions 1997 VIII, a Hansen proti Nórsku, č. 15319/09, § 60, 2 október 2014).

26. Z vyššie uvedeného vyplýva, že dovolanie v časti, v ktorej sa namieta existencia procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP, keď nebolo preukázané, že by došlo k nesprávnemu procesnému postupu tým, že by nebolo zachované rovné postavenie strán, ako aj že súdy nevykonali dôkaz vypočutím zvukovej nahrávky, že by neboli vykonané potrebné dôkazy, ako aj, že by odôvodnenie rozhodnutia nebolo jasné, zrozumiteľné a presvedčivé, keď dalo odpovede na podstatné otázky pre rozhodnutie vo veci, a tiež otázka oprávnenia rozhodnutia riaditeľky pobočky, teda že by došlo k porušeniu práva dovolateľa na spravodlivý proces, treba odmietnuť ako neprípustné podľa § 447 písm. c/ CSP.

27. Pokiaľ ide o dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

28. Pre všetky tri procesné situácie, v ktorých § 421 ods. 1 CSP pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“ a to, ako dovolateľ túto otázku zdefinuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna, nie skutková otázka. Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu, ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine, ako aj o otázku procesnoprávnu, ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení. V prípade dovolania podaného v zmysle tohto ustanovenia je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, o ktorú z možností uvedených v § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP ide, teda z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania (porovnaj napríklad 1 Cdo 126/2017, 1 Cdo 206/2017, 1 Cdo 208/2016, 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 235/2016, 3 Cdo 132/2017, 4 Cdo 14/2017, 4 Cdo 89/2017, 4 Cdo 207/2017, 7 Cdo 20/2017, 8 Cdo 186/2016, 8 Cdo 78/2017, 8 Cdo 221/2017).

29. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

30. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

31. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým

spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dôvodom prípustnosti dovolania.

32. V dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, uvedený dôvod prípustnosti dovolania proti rozhodnutiam odvolacieho súdu predpokladá v prvom rade formuláciu právnej otázky a zároveň, že danú právnu otázku dovolací súd dosiaľ neriešil a je tu preto daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil. Na rozdiel od predošlej právnej úpravy v zmysle Občianskeho súdneho poriadku, keď výlučne odvolací súd mohol vysloviť, že je v jeho rozhodnutí riešená otázka zásadného právneho významu, na ktorú samostatným výrokom pripustil dovolanie a dovolací súd nemal oprávnenie skúmať, či skutočne ide o otázku zásadného právneho významu, ale bol oprávnený preskúmať takéto rozhodnutie odvolacieho súdu iba v rámci pripustenej otázky, súčasná právna úprava dáva dovolaciemu súdu právomoc rozhodnúť o tom, či ide o otázku zásadného právneho významu, ktorá nebola dosiaľ riešená, a z tohto pohľadu rozhodnúť o prípustnosti dovolania. Dovolací súd o tom, že dovolanie je z tohto dôvodu prípustné, nevydáva osobitné rozhodnutie, ale sám si posúdi túto otázku ako predbežnú a v prípade, že dospeje ku kladnému záveru, ide o prípustné dovolanie a dovolací súd bez ďalšieho preskúma napadnuté rozhodnutie a meritórne o ňom rozhodne. V konkrétnom prípade musí dovolateľ relevantne odôvodniť, že dovolanie je prípustné, pretože zásadná právna otázka nebola dovolacím súdom dosiaľ riešená, pričom dôvodom dovolania potom môže byť len otázka právneho posúdenia a spochybnenie jej vyriešenia zo strany odvolacieho súdu a ako aj odôvodnenie právneho záveru, ktorý zastáva dovolateľ (porovnaj Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, str. 1382).

33. Pokiaľ procesná strana v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, nevymedzí právnu otázku, ktorá v dovolacom konaní ešte nebola vyriešená, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach, ktorú otázku a ktoré rozhodnutia mal dovolateľ na mysli, v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo byť neefektívne a nedosahujúce zákonom predpokladaný cieľ. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky a nekonkretizovania podstaty právnej otázky, nemôže najvyšší súd pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd. V opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný svojvoľný dovolací prieskum priečiaci sa nielen, vo všeobecnosti, novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale konkrétne aj cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (porovnaj 3 Cdo 6/2017).

34. Otázkou relevantnou v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP je právna otázka, ktorá ešte nebola riešená dovolacími senátmi najvyššieho súdu, takže vo vzťahu k nej sa ani nemohla ustáliť rozhodovacia prax dovolacieho súdu. Ak procesná strana vyvodzuje prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia, musí: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a b/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená.

35. Preto dovolací súd najskôr riešil otázku prípustnosti dovolania z dôvodu § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, teda, či dovolateľ jasne vymedzil právnu otázku riešenú odvolacím súdom a či uviedol, ako by mala byť správne riešená.

36. Pokiaľ ide o formuláciu dovolacieho dôvodu a konkretizáciu právnej otázky, dovolateľ podľa obsahu dovolania (§ 124 ods. 1 CSP) právnu otázku riešenú odvolacím súdom jasne nekonkretizoval a neuviedol, ako ju riešil odvolací súd, a ako by mala byť riešená.

37. Pokiaľ dovolateľ mal na mysli ako právnu otázku nasledovnú, ako je formulovaná na strane 3 dovolania: „Domnievam sa, že otázka prípustnosti zvukovej nahrávky ako dôkazného prostriedku je právnu otázkou, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, zároveň mi je jasné, že predmetom sporu nie je otázka prípustnosti dôkazu zvukovou nahrávkou, ale vyriešenie tejto otázky je veľmi dôležité z hľadiska dokazovania v danom konaní“, dovolací súd túto formuláciu

vyhodnotil ako nezrozumiteľnú a navzájom si odporujúcu.

38. Žalobca v podstate rozporuplne uviedol, že na jednej strane je otázka prípustnosti zvukovej nahrávky ako dôkazného prostriedku právnou otázkou, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, ale zároveň na strane druhej uviedol, že predmetom sporu nie je otázka prípustnosti dôkazu zvukovou nahrávkou. Jej vyriešenie však považuje za veľmi dôležité.

39. Dovolací súd poukazuje navyše na skutočnosť, že aj keby otázka prípustnosti zvukovej nahrávky bola tou, ktorú mal žalobca na mysli, nejde o otázku právnou, a ani o otázku zásadného právneho významu, ako aj, že táto nebola predmetom odvolacieho konania a rozhodnutie odvolacieho súdu nezáviselo od jej vyriešenia (a contrario § 421 ods. 1 písm. b/ CSP). Ide o otázku dokazovania, ktorá bola zodpovedaná v súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 420 písm. f/ CSP (viď odseky 12. až 26. rozhodnutia).

40. Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobcu podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, nakoľko dovolací dôvod nebol vymedzený spôsobom uvedeným § 431 až § 435 CSP je potrebné podľa § 447 písm. f/ CSP odmietnuť.

41. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že ide o dôvody, pre ktoré dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol, a to sčasti podľa § 447 písm. c/ CSP, sčasti podľa § 447 písm. f/ CSP.

42. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

43. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.